

ЛОВЕЦ И ДЪРВАР

В една гъста, вековна гора живееше беден дървар, заедно с жена си и двете си деца.

Бедното дърварско семейство преживяваше спокойно дните си. И мъжът и жената бяха трудолюбиви хора. От заран до вечер все работеха. Никога човек не можеше да ги види седнали на едно място. Той скиташе из гората. Събираше дърва. След това ги натоварваше на трите си магаренца и ги закарваше в града. Ще ги продаде там. Ще накупи, каквото му е необходимо и до вечерта пак ще се върне дома си. Жена му цял ден е шътала и сега ще го посрещне. Ще му помогне при разтоварването. И така, вечерта ще се съберат пакъ всички доволни от прекарания ден.

Дечицата им бяха още дребни, но личеше си, че майка им добре ги възпитава. Тя не беше ходила много на училище, но умна си беше и знаеше, как се отглеждат и вразумяват деца.

Една мъглива зимна нощ се разнесе изъ гората нечий глас: — „Помощ, братя, помощ! . . .“ Самотната къщурка на бедния дървар току що беше заспала. Но гласът продължаваше да вика съ всичка сила. Почнаха да вият вълци. Бяха цяла глутница. От начало дърварят не беше чул нищо. Но когато гласът почна да вика още по-силно и да

реве, колкото сили има, и дърварят и жена му се разбудиха. Дърварят скочи, грабна пушката и излезе. Навън беше страшно. Изгърмя веднъж. Виенето на вълците не се чу

повече, а гласът продължи да вика.

Дърварят тръгна полекичка, предпазливо към мястото, от където се чуваше викът. Извика се и той. Гласът се обади: